№ 2.

(Würatsi keelemurde järgi.)

Hus suwine aeg hakas lõppema, lillid hakasid oma seeñeneid walmistama, heinamaal luhtas juba kaunis hädala-hein ja walminud touwili koristati harjunu ruugi järele huniku. Karjapoisil olnu hää meel, sest igapäe saanu ta tüki uut karjamaad juure. Olli lina kakkumise aeg paraegu käes, ning nimelt laupäewa lõune aeg; perenaene toonu tõistele lõuna metsa, pannu töö järje juure maha ja pöörnu ise kodu tagasi. Tõised lännu kah warsti sööma, olnu kah hää toiduke, nõnda et manuline ütelnu: „Olgu terwed perenaeseke, tõine kõrd põles keedetud toitu tarwis olnugi; mis si on? ennast põlegi metsas wäh?" Tüdrik-Mari ütelnu: „Warsi läks ära kodu tõne." „Ah jah, mull es tule müldе, täna olli leiba tennu ja ollid ahju jäänu, läks

nende appi." Peremees söönu kah ühes tõistega, aga jätnu warsi rahu, pannu piibu suhu ja lasknu lina-huniku najale käsipõsikille, ise olnu mures. Ulk linu olnu walmis sugitud, pühapäs jätta oles wirnad tulitama lännu ja kiu ära riknu, aga päewake lännu õita madalasse, järwele oli kulk maad minna kah, kas põle kimbus. Mõtelnu kah edesi tagasi ära, õeganu poisid enda juure, käsknu hobesad wankre ette panna ja õhtas linad järwe wiia. Tõised täitnu käsku kah, tennu enda pärast ikki hoolega, peremees lubanu poole toopi tuua ja perenaene käki leent keeta. Wümasid koormid tennu pääle, isi ütelnu: „Tõine kõrd olli sedasammuti kah, aga saime ikki leu kinni, aga täna hakkab wihm sadama, täna jääme ikki hiljemaks. Poisid jõudnu järwe äärde, lükanu koormad ümmer ja hakanu peusi laduma. Mõned peud lännuwa jälle õita kaugele